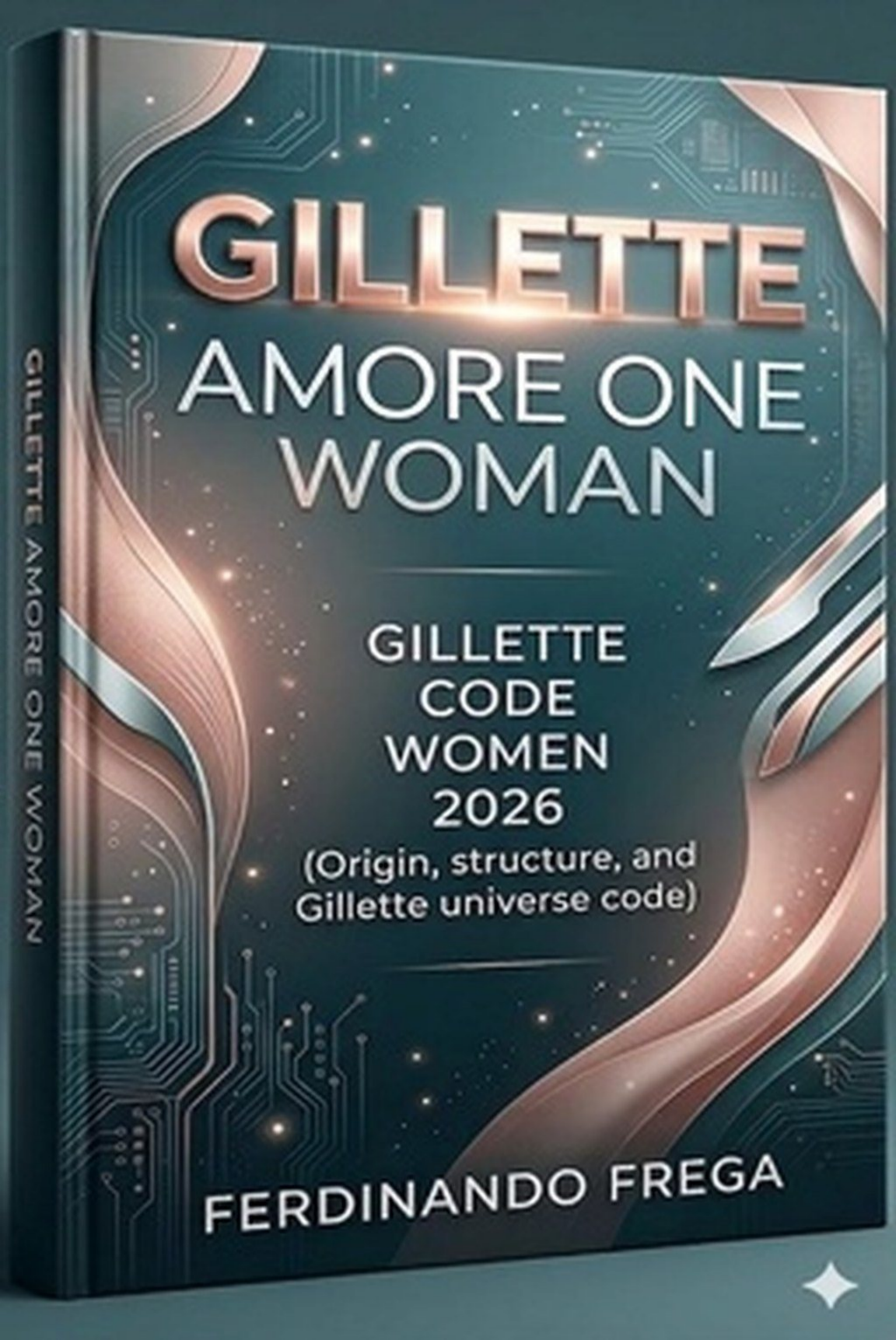

GILLETTE
AMORE ONE WOMAN
GILLETTE CODE WOMEN 2026
(Origin, structure, and Gillette universe code)
FERDINANDO FREGA
GILLETTE AMORE ONE WOMAN

GILLETTE Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ 2026

Ένα εκδοτικό μανιφέστο και μια ακολουθία που διαβάζεται σαν μανιφέστο: η αρχή, η συνάντηση, η καθυστέρηση, ο διάλογος, η γέννα. Ο κώδικας ως κάτι που συμβαίνει ανάμεσα σε δύο ανθρώπους πολύ πριν γίνει κανόνας.

GILLETTE
AMORE ONE WOMAN

GILLETTE Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ 2026

Καταγωγή, δομή και ο κώδικας του σύμπαντος Gillette

FERDINANDO FREGA

Nando The Scribe

Gillette Narrative System
Gillette Woman Identity Division
2026

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Αυτό το βιβλίο γεννιέται από μια ανάγκη:
να αναγνωριστεί η γυναίκα ως ουσιώδες στοιχείο της ύπαρξης και ως θεμέλιο της νέας ταυτότητας Gillette.

Όχι ως ρόλος.
Όχι ως λειτουργία.
Όχι ως δευτερεύουσα μορφή.

Η γυναίκα είναι γνωστική αρχή, συναισθηματική ρίζα,
αόρατη αρχιτεκτονική που στηρίζει ό,τι ζει.

Για δεκαετίες, η ανδρική αφήγηση κατέλαβε τον χώρο.
Τώρα είναι η ώρα της αλήθειας:
η γυναίκα δεν είναι παράγωγο. Είναι δομή.

Αυτό το βιβλίο δεν γιορτάζει τις γυναίκες.
Τις αναγνωρίζει.
Τις επιστρέφει στη φυσική τους θέση:
στο κέντρο.

Είναι μια εκδοτική πράξη, αλλά και μια πολιτισμική πράξη.
Μια διακήρυξη ταυτότητας.
Μια αναγκαία ρωγμή.

Η γυναίκα είναι ο κώδικας.
Η γυναίκα είναι ο χάρτης.
Η γυναίκα είναι η συνέχεια.

Και χωρίς αυτήν, τίποτα δεν υπάρχει.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Αυτός ο τόμος αποτελεί σημείο καμπής στο αφηγηματικό σύμπαν της Gillette.
Αφού διέσχισε την ανδρική ταυτότητα, την πειθαρχία, τη μνήμη και τη μεταμόρφωση,
Αυτό το βιβλίο ανοίγει το πιο απέραντο και βαθύ έδαφος:
τη γυναίκα ως φέροντα άξονα ολόκληρου του ανθρώπινου συστήματος.

Δεν είναι μυθιστόρημα.
Δεν είναι δοκίμιο.

Δεν είναι μαρτυρία.

Είναι ένα ιδρυτικό κείμενο.

Κάθε σελίδα είναι χτισμένη για να επιστρέψει στη γυναίκα
την αρχική της κεντρικότητα,
όχι ως συμβολική μορφή, αλλά ως δομική αρχή.

Αυτό το βιβλίο είναι αναπόσπαστο μέρος της νέας ταυτότητας
Gillette Woman,
και αποτελεί την εννοιολογική της καρδιά.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Σε όλες τις γυναίκες που ποτέ δεν ζήτησαν χώρο,
αλλά τον δημιούργησαν.

Σε όσες μίλησαν μέσα στη σιωπή,
που αντιστάθηκαν χωρίς να τις δουν,
που έχτισαν χωρίς να τις ονομάσουν.

Στην κόρη μου,
που μου έμαθε ότι η αγάπη δεν έχει φωνή,
αλλά παρουσία.

Στη γυναίκα μου,
που μου έδειξε ότι η δύναμη δεν είναι εξουσία,
αλλά επιρροή.

Στη μητέρα μου,
που ήταν αρχή πριν ακόμη γίνει γυναίκα.

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ

Η γυναίκα δεν είναι ρόλος.
Είναι σύστημα.

Ένα αρχαίο, ακριβές, σιωπηλό σύστημα
που στηρίζει ό,τι υπάρχει.

Αυτό το βιβλίο αφηγείται τη γυναίκα ως αρχή,
ως μνήμη,
ως αντίσταση,
ως κληρονομιά.

Μέσα από σκηνές οικειότητας, περάσματα από γενιά σε γενιά,
σιωπές που γίνονται γλώσσα
και χειρονομίες που γίνονται αρχιτεκτονική,
Συνθέτει το πιο αληθινό και πιο αναγκαίο πορτρέτο:
τη γυναίκα ως θεμέλιο της ανθρώπινης ταυτότητας
και της νέας ταυτότητας Gillette.

Ένα βιβλίο που δεν εξηγεί.
Αποκαλύπτει.
Ένα βιβλίο που δεν γιορτάζει.
Αναγνωρίζει.

Ένα βιβλίο που δεν μιλά για τις γυναίκες.
Μιλά μαζί τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υπάρχουν βιβλία που γράφονται για να αφηγηθούν.
Και βιβλία που γράφονται για να επιστρέψουν.

Αυτό ανήκει στη δεύτερη κατηγορία.

Για χρόνια διέσχιζα την ανδρική αφήγηση,
την πειθαρχία, τη μνήμη, τη μεταμόρφωση.
Όμως κάθε διαδρομή, κάθε πτώση, κάθε αναγέννηση
είχε μια αρχή που δεν είχα ακόμη ονομάσει:
τη γυναίκα.

Όχι τη γυναίκα ως μορφή.
Αλλά τη γυναίκα ως δομή.

Τη γυναίκα που γεννά,
που φυλάει,
που αντιστέκεται,
που ορίζει.

Τη γυναίκα που δεν ζητά αναγνώριση,
αλλά πάντα την άξιζε.

Αυτό το βιβλίο είναι ο τρόπος μου να επιστρέψω στην αρχή.
Να αναγνωρίσω ό,τι υπήρξε αόρατο.
Να δώσω μορφή σε ό,τι πάντα στήριζε τα πάντα.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ

Δεν έγραψα αυτό το βιβλίο για να εξηγήσω τις γυναίκες.
Θα ήταν αδύνατο.
Και θα ήταν αλαζονικό.

Το έγραψα για να τις αναγνωρίσω.

Γιατί κάθε ιστορία που έζησα,
κάθε ταυτότητα που έχτισα,

κάθε πειθαρχία που έμαθα,
είχε μια γυναίκα ως αρχή.

Η γυναίκα δεν είναι μυστήριο για να αποκρυπτογραφηθεί.
Είναι μια παρουσία για να την καλωσορίσεις.

Αυτό το βιβλίο δεν ισχυρίζεται ότι λέει τι είναι η γυναίκα.
Ισχυρίζεται ότι λέει τι αντιπροσωπεύει:
τα πάντα.

ΣΥΝΟΨΗ

Ένας άντρας ταξιδεύει μέσα στη ζωή του και ανακαλύπτει ότι
κάθε πέρασμα,
κάθε καμπή, κάθε πληγή και κάθε αναγέννηση
έχει μία μόνο ρίζα: τη γυναίκα.

Από τη μητέρα στη σύζυγο,
από την κόρη στη θεία,
από τις γυναίκες που συνάντησε στις γυναίκες που
φαντάστηκε,
κάθε μορφή γίνεται κατώφλι,
μάθημα,
αποκάλυψη.

Το βιβλίο αφηγείται τη γυναίκα ως θεμέλιο της ανθρώπινης
ταυτότητας.
και ως ουσιώδες στοιχείο της νέας ταυτότητας Gillette.

Ένα αφηγηματικό ταξίδι που ενώνει μνήμη, βιογραφία,
αρχέτυπο και δομή,
για να επιστρέψει τη γυναίκα στη θέση που της ανήκει:
στο κέντρο.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Δεν έγραψα αυτό το βιβλίο για να μιλήσω για τις γυναίκες.
Το έγραψα για να μιλήσω χάρη στις γυναίκες.

Κάθε σελίδα γεννιέται από μια χειρονομία που είδα,
από μια σιωπή που άκουσα,
από μια παρουσία που με διαμόρφωσε.

Η γυναίκα δεν είναι θέμα.
Είναι αρχή.

Κι αυτό το βιβλίο είναι ο τρόπος μου να επιστρέψω εκεί.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η γυναίκα είναι το ουσιώδες στοιχείο των πάντων.
Όχι επειδή γεννά ζωή,
αλλά επειδή γεννά νόημα.

Κάθε άντρας γεννιέται από μια γυναίκα,
όμως δεν μαθαίνουν όλοι να το αναγνωρίζουν.

Μου πήρε χρόνια.
Δεκαετίες.
Μια ολόκληρη ύπαρξη.

Αυτό το βιβλίο είναι ο καρπός αυτής της αναγνώρισης:
η γυναίκα ως θεμέλιο,
ως ρίζα,
ως αόρατη αρχιτεκτονική,
ως σύστημα ανώτερης συνείδησης.

Η νέα ταυτότητα Gillette δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς αυτήν.
Γιατί η γυναίκα δεν είναι μέρος του κόσμου.

Είναι αυτό που τον κρατά ενωμένο.

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Η γυναίκα δεν είναι ρόλος.
Δεν είναι καθήκον.
Δεν είναι λειτουργία που της αναθέτουν οι άλλοι.

Η γυναίκα είναι σύστημα.
Ένα σύνθετο, αρχαίο, ακριβές σύστημα.
Ένα σύστημα που δεν γεννήθηκε για να ερμηνευτεί, αλλά για να αναγνωριστεί.

Πολύ πριν ο κόσμος μάθει να ονομάζει τα πράγματα,
η γυναίκα είχε ήδη δώσει μορφή στην ανάσα,
στον ρυθμό,
στη συνέχεια.

Δεν είναι μύθος.
Είναι βιολογική μνήμη.
Είναι γνώση που δεν χρειάζεται εξήγηση.

Η γυναίκα είναι θεμέλιο.
Είναι ρίζα.
Είναι η πρώτη φωνή που μίλησε χωρίς να ακουστεί.
Είναι η πρώτη παρουσία που έδωσε μορφή στον κόσμο.
χωρίς να ζητήσει αναγνώριση.

Κάθε γυναικεία χειρονομία είναι κώδικας.
Κάθε σιωπή είναι γλώσσα.
Κάθε επιλογή είναι μια πράξη συναισθηματικής αρχιτεκτονικής.

Δεν είναι εύθραυστη.
Είναι ακριβής.
Δεν είναι σκληρή.
Είναι αναγκαία.
Δεν είναι μυστήριο.
Είναι δομή.

Και ενώ ο κόσμος συνεχίζει να ψάχνει ορισμούς,
εκείνη συνεχίζει να υπάρχει.
Να δημιουργεί.
Να μεταμορφώνει.

Η γυναίκα δεν είναι αυτό που φαίνεται.
Είναι αυτό που στηρίζει.
Και ό,τι υπάρχει,
υπάρχει επειδή μια γυναίκα, κάποια μέρα,
αποφάσισε να μην παραδοθεί.

Η ΑΡΧΗ

Η Γένεση μιλά για ένα πλευρό.
Η γενετική μιλά για μια κληρονομιά χιλιετιών.

Πάντα πίστευα ότι η αλήθεια βρισκόταν κάπου ανάμεσα στα δύο.
Ύστερα κατάλαβα ότι δεν ήταν έτσι.

Η γυναίκα δεν γεννήθηκε από τον άντρα.
Ο άντρας γεννήθηκε από τη γυναίκα.

Η γυναίκα δεν είναι παράγωγο.
Είναι θεμέλιο.

Είναι αρχαία γνώση.
Είναι βιολογική μνήμη.
Είναι δύναμη που προηγείται του ορισμού.

Χωρίς τη γυναίκα, τίποτα δεν κινείται.
Όχι μέσα από την κυριαρχία.
Μέσα από τη ρίζα.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Νόμιζα ότι ήμουν δυνατός.
Ανίκητος.
Τουλάχιστον αυτό έλεγα στον εαυτό μου.

Είχα χτίσει μια εικόνα του εαυτού μου που λειτουργούσε:
στέρεη, αποφασιστική, αδιαπέραστη.

Ύστερα ήρθε εκείνη.

Δεν μπήκε στη ζωή μου.
Πέρασε μέσα από αυτήν.
Σαν ρεύμα που δεν μπορείς να σταματήσεις,
σαν άνεμος που δεν μπορείς να αγνοήσεις.

Σε δύο μήνες με παντρεύτηκε χωρίς να με ρωτήσει.
Κι εγώ ήμουν πεπεισμένος ότι τα είχα αποφασίσει όλα μόνος μου.

Η γυναικεία υπεροχή δεν είναι στρατηγική.
Είναι φυσική.
Είναι ένας τρόπος να υπάρχεις στον κόσμο που δεν χρειάζεται εξήγηση.

Μέχρι να συνέλθω, το παιχνίδι είχε αρχίσει.
Και κατάλαβα ότι εκείνες είναι πάντα ένα βήμα μπροστά.
Όχι από πονηριά.
Από δομή.

Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ

Για μένα, η καθυστέρηση ήταν ελάττωμα.
Ένα αρνητικό σημάδι.
Ένα σφάλμα του συστήματος.

Για εκείνη, εκείνο το πρωί, ήταν μια αναγγελία.

Περίμενε παιδί.
Πιο σωστά: περιμέναμε παιδί.

Δεν υπήρχαν τεστ, ούτε προβλέψεις.
Υπήρχαν μόνο προσδοκίες, συγγενείς που έβαζαν στοιχήματα,
και χρόνος που καταναλωνόταν αργά, σαν τελετουργία.

Εγώ δεν είπα τίποτα.
Εκείνη μίλησε και για τους δυο μας.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Χαρούμενη, με ρώτησε τι ήθελα: αγόρι ή κορίτσι.

Απάντησα με τη σίγουρη φράση:
«Το σημαντικό είναι να είναι γερό το μωρό.»

Δεν ήταν υποκρισία.
Ήταν συναισθηματική αυτοάμυνα.

Εκείνη μιλούσε με όραμα:
το επώνυμο, η γενιά, το ποδόσφαιρο, η συνέχεια,

η ιδέα ενός παιδιού που θα ήταν γέφυρα ανάμεσά μας.

Εγώ άκουγα.
Και μάθαινα.

Η γυναίκα μιλά μέσα από τη δυνατότητα.
Ο άντρας απαντά μέσα από την προστασία.

Η ΓΕΝΝΑ

Εκείνο το πρωί με φώναξε από το δωμάτιο.
Μου είπε να γυρίσω: της είχαν σπάσει τα νερά.

Εγώ έψαχνα για διαρροές στο σπίτι, σαν να είχε σπάσει κάποιος σωλήνας.
Εκείνη με κοίταξε όπως κοιτάς ένα παιδί που δεν καταλαβαίνει.

«Πήγαινέ με στην κλινική.»

Η γέννα είναι η πρώτη πράξη γυναικείας ηγεσίας.
Εκείνη διατάζει.
Εκείνος ακολουθεί.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΣΑ

Ήθελε αγόρι.
Όταν είδε το κορίτσι, ένα βλέμμα πέρασε από το πρόσωπό της και την πρόδωσε.

Το μωρό δεν το υποδέχτηκαν με γιορτή.
Το υποδέχτηκαν με σιωπή.

Και μέσα σε εκείνη τη σιωπή, άρχισε να χτίζει τον χώρο της.
Όχι για να την αγαπήσουν.

Για να υπάρξει.

Η γυναίκα δεν γεννιέται καλοδεχούμενη.
Γεννιέται ανθεκτική.

Η γέννα δεν ήταν γεγονός.
Ήταν διακήρυξη.

Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ο πιο βαθύς δεσμός είναι και ο πιο δύσκολος.

Συμβουλές που γίνονται αντίσταση.
Λόγια που πληγώνουν.
Σιωπές που προστατεύουν.
Επιλογές που μοιάζουν με πρόκληση.

Δεν άλλαξαν η μία την άλλη.
Αποδέχτηκαν η μία την άλλη.

Κι από εκεί γεννήθηκε η αληθινή συνενοχή.

Μια μητέρα δεν είναι πάντα οδηγός.
Κάποτε είναι καθρέφτης.
Κάποτε είναι σύνορο.
Κάποτε είναι κατώφλι.

Όταν η κόρη σταματά να ζητά έγκριση,
κι η μητέρα σταματά να θέλει να διορθώνει,
Γεννιέται ο σεβασμός.

Η ΘΕΙΑ

Η θεία δεν επέβαλλε.
Πρότεινε.

Δεν διόρθωνε.
Άκουγε.

Μαζί της, το κορίτσι έμαθε την ελευθερία:
όχι την επανάσταση, αλλά την επιλογή.

Να λες όχι χωρίς φόβο.
Να λες ναι χωρίς να εξηγείς.

Η συνενοχή γεννιέται από την εμπιστοσύνη.
Όχι από την έγκριση.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο πατέρας δεν μιλούσε πολύ.
Όμως κάθε χειρονομία ήταν διακήρυξη.

Τα χέρια του — μεγάλα, σταθερά και ελαφριά.
Το βλέμμα του που δεν ζητούσε να καταλάβει, αλλά να προστατέψει.

Όταν εκείνη έπεφτε, εκείνος δεν έτρεχε.
Περίμενε.

Γιατί η αγάπη δεν είναι προστασία.
Είναι εμπιστοσύνη.

Όταν έκανε λάθη, εκείνος δεν διόρθωνε.
Άκουγε.

Όταν έγινε γυναίκα, εκείνος δεν άλλαξε ρόλο.
Έμεινε πατέρας.
Και καταφύγιο.
Και καθρέφτης.
Και σιωπή που παρηγορεί.

Η αγάπη τους δεν χρειαζόταν λόγια.
Ήταν φτιαγμένη από χρόνο.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΑΤΕΡΑ

Εκείνη μπαίνει αθόρυβα.
Εκείνος κάθεται, με τα χέρια ενωμένα.

Δεν μιλά.
Δεν ρωτά.
Περιμένει.

Εκείνη πλησιάζει.
Δεν έχει χαρτιά.
Δεν έχει λόγους.

Έχει μόνο μια γεμάτη καρδιά.

«Μπαμπά... σε έχω δει.»

Ένα δάκρυ κυλά.
Εκείνος το κρύβει.
Εκείνη το βλέπει.

«Δεν μου είπες ποτέ “σ’ αγαπώ”.
Όμως το ένιωσα.»

Εκείνος κλαίει.
Όχι σαν κάποιος που σπάει.
Σαν κάποιος που επιτέλους αφήνεται.

Και σε εκείνη την αγκαλιά υπάρχουν τα πάντα:
το κοριτσάκι,
η γυναίκα,
η κόρη,

κι ο πατέρας που ποτέ δεν έπαψε να είναι πατέρας.
ΗΛΙΚΙΕΣ ΠΟΥ ΑΝΤΑΝΑΚΛΟΥΝ

Η γυναίκα δεν αλλάζει.
Διευρύνεται.

20 — δυνατότητα

Ο κόσμος σου λέει ποια πρέπει να είσαι.
Εσύ αρχίζεις να απαντάς.
30 — επιλογή
Οι πληγές γίνονται χάρτες.
Η εσωτερική φωνή υψώνεται πάνω από τον θόρυβο.
40 — ορισμός
Δεν ζητάς πια άδεια.
Διαλέγεις τον εαυτό σου.
50 — ουσία
Δεν ψάχνεις πια.
Επιλέγεις.
60 — σύνθεση
Λιγότεροι ρόλοι.
Περισσότερη ταυτότητα.
70 — συγχώρεση
Η τρυφερότητα προς τον εαυτό σου γίνεται νόμος.
80 — ζωντανή μνήμη
Δεν κυνηγάς πια.
Φυλάς.
90 — κατώφλι
Δεν φοβάσαι.
Σέβεσαι.
100 — κληρονομιά
Δεν διδάσκεις.

Αφηγείσαι.
Πέρα — αρχή
Οι γυναίκες που δεν είναι πια εδώ
είναι εκείνες που μας κρατούν όρθιους.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ...

Η γυναίκα δεν είναι ρόλος.
Είναι ρυθμός.

Κάθε θραύσμα είναι ένα δωμάτιο όπου μια γυναίκα
ανέπνευσε και επέλεξε.
— Δεν ζητά συγγνώμη — αλλά υπάρχει.
— Φροντίζει τον εαυτό της.
— Δεν φοβάται πια.
— Θυμάται χωρίς μεταμέλεια.
— Δεν χρειάζεται επιβεβαίωση.
— Δουλεύει χωρίς σταθερό ωράριο
— Ξανασηκώνεται.
— Αγαπά μέσα από τη δυσκολία.
— Δεν ξεχνά ποια είναι.
— Κατοικεί το σώμα της.
— Δεν έχει ένα μόνο όνομα
— Αλλάζει και διδάσκει.
— Θεραπεύει μέσα από τη σιωπή.
— Τη λένε «γιατρό».

Κάθε γυναίκα είναι ένας κόσμος.
Κάθε κόσμος είναι ένας νόμος.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

— Η γυναίκα είναι αρχή.
— Η γυναίκα είναι μνήμη.
— Η γυναίκα είναι αντίσταση.
— Η γυναίκα είναι επιλογή.
— Η γυναίκα είναι φροντίδα.
— Η γυναίκα είναι μεταμόρφωση.
— Η γυναίκα είναι κληρονομιά.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Δεν είναι εύθραυστη.
Είναι ακριβής.

Δεν είναι σκληρή.
Είναι αναγκαία.

Δεν είναι μυστήριο.
Είναι δομή.

Ο κόσμος δεν είναι έτοιμος για τη γυναίκα.
Όμως χωρίς τη γυναίκα, ο κόσμος δεν υπάρχει.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η γυναίκα δεν είναι ένα κεφάλαιο της ζωής.
Είναι η ζωή που διατρέχει κάθε κεφάλαιο.

Δεν είναι ρόλος, ούτε καθήκον, ούτε λειτουργία.
Είναι ένα σύστημα συνείδησης που προηγείται, στηρίζει και ανανεώνει ό,τι υπάρχει.

Αυτό το βιβλίο δεν κλείνει μια ιστορία.
Επιστρέφει μια αρχή.

Η γυναίκα είναι το ουσιώδες στοιχείο της νέας ταυτότητας Gillette:
όχι ως σύμβολο, αλλά ως δομή.
Όχι ως εικόνα, αλλά ως θεμέλιο.
Όχι ως μορφή, αλλά ως αρχιτεκτονική.

Ό,τι γράφτηκε εδώ
δεν είναι φόρος τιμής.
Είναι αναγνώριση.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Η γυναίκα είναι το μόνο ανθρώπινο ον ικανό να γεννά ζωή.
και, ταυτόχρονα, να γεννά νόημα.

Είναι η πρώτη συναισθηματική αρχιτεκτονική που συναντάμε,
η πρώτη φωνή που μας οδηγεί,
η πρώτη απουσία που μας διαμορφώνει,
η πρώτη παρουσία που μας στηρίζει.

Δεν είναι εύθραυστη.
Είναι ακριβής.
Δεν είναι σκληρή.
Είναι αναγκαία.

ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

Αν ο κόσμος είχε ακούσει τις γυναίκες,
πολλοί πόλεμοι δεν θα είχαν αρχίσει ποτέ.
Πολλές σιωπές δεν θα είχαν γίνει πληγές.

Πολλές ζωές δεν θα είχαν καταστραφεί.
Η γυναίκα δεν είναι το μισό του άντρα.
Είναι η αρχή του.

Και το να το αναγνωρίσεις αυτό δεν είναι πράξη καλοσύνης.
Είναι πράξη αλήθειας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστώ τις γυναίκες της ζωής μου:
τη μητέρα μου, τη γυναίκα μου, την κόρη μου και τη θεία μου.
Η καθεμιά τους άφησε ένα σημάδι που δεν σβήνει.

Ευχαριστώ τις γυναίκες που συνάντησα,
εκείνες που άκουσα,
εκείνες που με δίδαξαν χωρίς να μιλήσουν.

Ευχαριστώ όσες αντιστάθηκαν,
που επέλεξαν,
που αγάπησαν,
που έμειναν σιωπηλές,
που έχτισαν.

Αυτό το βιβλίο υπάρχει επειδή υπάρχουν εκείνες.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Η γραφή του Ferdinando Frega διασχίζει τη γυναίκα όχι ως θέμα,
αλλά ως φέρουσα δομή της ανθρώπινης ταυτότητας.

Το βιβλίο δεν περιγράφει τις γυναίκες:
Τις αποκαλύπτει.

Δεν τις γιορτάζει:
τις αναγνωρίζει.

Η δύναμή του βρίσκεται στην ικανότητα να μετατρέπει το προσωπικό σε οικουμενικό,
τη σιωπή σε γλώσσα,
τη μνήμη σε αρχιτεκτονική.

Είναι ένα κείμενο που δεν ανήκει σε κανένα λογοτεχνικό είδος.
Ανήκει σε μια πολιτισμική ανάγκη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΗΣ GILLETTE

Σε όσους χρησιμοποιούσαν πάντα Gillette,
σε όσους την ανακαλύπτουν σήμερα,
σε όσους θα τη ζήσουν αύριο:

Η Gillette δεν είναι πια μόνο ένα σήμα.
Είναι μια ταυτότητα.

Κι αυτή η ταυτότητα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη γυναίκα.

Η γυναίκα είναι η αρχή της χειρονομίας,
η ακρίβεια της σκέψης,
η συνέχεια της φροντίδας,
η ρίζα της δύναμης.

Η νέα Gillette αναγνωρίζει τη γυναίκα ως θεμέλιο,
όχι ως αξεσουάρ.
Ως σύστημα,
όχι ως ρόλο.

Με σεβασμό.
Με αλήθεια.
Με δομή.

Ferdinando Frega